

Sygn. akt II Cz 914/13

POSTANOWIENIE

K., dnia 4 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: S.S.O. Wojciech Vogt – spr.

Sędziowie: S.S.O. Barbara Mokras

S.S.O. Marian Raszewski

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2014 r. w K.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela (...)w W.

z udziałem dłużnika G. K.

o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy wierzyciela

w przedmiocie zażalenia wierzyciela (...)w W.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 4 listopada 2013 r., sygn. akt I Co 3196/13

postanawia:

oddalić zażalenie

Sygn. akt II Cz 914/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu nie znalazł podstaw do nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 18 września 2012 r. w sprawie sygn. akt VI Nc-e 1401482/12 oddalając wniosek (...)w W..

W uzasadnieniu ustalił, że wierzyciel do wniosku dołączył nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 18 września 2012 r. w sprawie VI Nc-e (...)oraz umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 22 stycznia 2013 r. zawartą pomiędzy S. A.(Spółką Akcyjną) w P.a (...)(...)w W.oraz umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 25 stycznia 2013 r. zawartą pomiędzy (...)S.(...)w W.a wnioskodawcą. Do wniosku dołączono też kopie aktów notarialnych odpowiednio z dnia 22 stycznia 2013 r. i 25 stycznia 2013 r. W żaden jednak sposób z kopii aktów notarialnych poświadczających podpisy nie wynika jakie dokumenty do nich załączono, a w konsekwencji podpisy na jakich dokumentach poświadczyl notariusz. Akty notarialne (kopie) nie są też połączone z powołanymi wcześniej umowami (kopiami) w sposób nie budzący wątpliwości, że stanowią z nim jedną całość. Nie ma więc nie budzącego wątpliwości powiązania przedłożonych przez wnioskodawcę kopii umów sprzedaży wierzytelności z kopiami aktów notarialnych poświadczających podpisy. Przedłożone przez wnioskodawcę dokumenty nie mogą stanowić podstawy nadania klauzuli wykonalności zgodnie z żądaniem wniosku. Nie wykazano bowiem, że podpisy osób reprezentujących strony na umowach sprzedaży wierzytelności z dnia 22 i 25 stycznia 2013 r. zostały urzędowo poświadczone. Skoro więc nie wykazano spełnienia przesłanek z art. 788 k.p.c. to wniosek podlegał oddaleniu.

Zażalenie od powyższego rozstrzygnięcia złożył wierzyciel zaskarżając je w całości. Zarzucił sądowi I instancji dokonanie sprzecznych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że nie zostały spełnione wymogi wynikające z art. 788 § 1 k.p.c. dotyczące udokumentowania następstwa prawnego dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym. W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez uwzględnienie wniosku wierzyciela, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 788 §1 k.p.c. jeżeli uprawnienie lub obowiązek po powstaniu tytułu egzekucyjnego lub w toku sprawy przed wydaniem tytułu przeszły na inną osobę, sąd nada klauzulę wykonalności na rzecz lub przeciwko tej osobie, gdy przejście to będzie wykazane dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym.

Nie ulega wątpliwości, że wyżej wymieniony przepis ma zastosowanie wypadku przelewu wierzytelności (art. 509 k.c., por. Henryk Pietrzkowski, Kodeks postępowania cywilnego. Część trzecia. Postępowanie egzekucyjne, Warszawa 2006, s. 91; Maciej Mulinski, Postępowanie o nadanie klauzuli wykonalności krajowemu tytułowi egzekucyjnemu, Warszawa 2005, s. 192).

Należy również przyjąć, że dopuszczalne jest nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności także w przypadku, gdy przed przeniesieniem wierzytelności – na wniosek zbywcy - sąd już nadał na jego rzecz tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności (por. uchwała SN z dnia 4 sierpnia 1992 r., III CZP 94/92, OSNC 1993, Nr 3, poz. 32; Maciej Muliński, op.cit., s. 222; odmiennie uchwała SN z dnia 22 lutego 1084 r., III CZP 2/84, OSNC 1984, Nr 9, poz. 153). Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

Wnioskodawca przedstawił również stosowne dokumenty, które wskazują na przejście wierzytelności z kolejnych podmiotów na wnioskodawcę. Sporna jest tylko okoliczność, czy wnioskodawca wykazał, że wskazane przejście nastąpiło w oparciu o dokument prywatny z podpisem urzędowo poświadczonym. Tylko bowiem przedstawienie takiego dokumentu uzasadnia nadanie klauzuli wykonalności na nabywcę. Ustawodawcy więc chodziło o to aby okoliczność, że umowę cesji podpisali zbywca i nabywca wierzytelności nie budziła żadnych wątpliwości, a gwarantem tego ma być dokument prywatny z podpisem urzędowo poświadczonym.

Wnioskodawca przedłożył dokument sporządzony przez notariusza T. C., repertorium A nr (...) sporządzony dnia dwudziestego drugiego stycznia dwa tysiące trzynastego roku, w którym notariusz stwierdził: „Poświadczam, że podpisy **na załączonym dokumencie**, w mojej obecności położyli:

1. Pan G. R.,
2. Pan M. A. „

Notariusz opisał szczegółowo dane wyżej wymienionych osób i wskazał w imieniu kogo jako pełnomocnicy działają.

Powyższe dane zgadzają się z danymi z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 22 stycznia 2013 r. Jednak – mimo najbardziej przychylniej dla wnioskodawcy wykładni – nie ma żadnych logicznych podstaw do przyjęcia, że umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 22 stycznia 2013 r. wraz z załącznikiem nr 1 do tej umowy stanowi załączony dokument, o którym mówi notariusz poświadczający podpisy. Nie chodzi tu nawet o trwałość połączenia wspomnianej umowy z poświadczeniem notariusza (choć trwałość tego połączenia usuwałaby wątpliwości o jaki załączony dokument chodzi) ale o to, że sposób określenia przez notariusza dokumentu („poświadczam, że podpisy na załączonym dokumencie”) uniemożliwia pełnienie przez to poświadczenie roli środka dowodowego podpisu urzędowo poświadczonego w

momencie rozłączenia dokumentu z poświadczeniem. Wówczas bowiem nigdy nie będzie wiadomo, czy dokument przedłożony przez wnioskodawcę jest dokumentem, który notariusz określa jako załączony. Gdyby notariusz opisał ten dokument w sposób pozwalający na jego identyfikację, to jego poświadczenie miałoby moc dowodu nawet w wypadku rozłączenia dokumentu z poświadczeniem. Notariusz prawidłowo poświadczył podpisy ale poświadczenie to traci moc dowodową po pozbawieniu poświadczenia trwałego połączenia z dokumentem – umową sprzedaży wierzytelności.

Sąd Rejonowy trafnie więc uznał, że w żaden sposób z kopii aktów notarialnych poświadczających podpisy nie wynika jakie dokumenty do nich załączono, a w konsekwencji podpisy na jakich dokumentach poświadczył notariusz.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy zarządzeniem dnia 19 grudnia 2013 r. zobowiązał pełnomocnika wierzyciela do przedłożenia oryginału notarialnego poświadczenia podpisu umowy sprzedaży wierzytelności wraz z załączonym do niego dokumentem w postaci wyżej wskazanej umowy i wyznaczył pełnomocnikowi termin 7 dniowy na wykonanie zarządzenia. Zgodnie bowiem z art. 129 § 4 k.p.c. jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, sąd na wniosek strony albo z urzędu, zażąda od strony składającej odpis dokumentu, o którym mowa w § 2, przedłożenia oryginału tego dokumentu. Mimo upływu terminu wierzyciel oryginału dokumentu nie przedłożył. W tej sytuacji należało zażalenie oddalić.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało zgodnie z art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. orzec jak w sentencji.